

Černouský poustevník

V rybníku zvaném Šindelový, ležícím pod panským dvorem v Černousích, bydlel moudrý a vzdělaný stařec – poustevník, který uměl vyléčit různé nemoci, poradit s těžkostmi života, odčarovat kouzlo a zrušit moc uřknutí, zkrátka byl nepostradatelný při řešení všech lidských obtíží.

Jednou mladé selce z Višňové hnisal prst a nezhojil se ničím, co radilo lidové léčitelství. Naopak, bolesti byly stále nesnesitelnější. Žena byla už i v Šonově v Lužici u vyhlášené staré kořenářky, ale ani ta jí nedokázala pomoci. Aspoň si však všimla, že pod kůží jsou tenounká vlákna jakési látky a ta hnisání způsobují. Začala se tedy selky důkladně vyptávat a velmi brzy zjistila, že vlákna do prstu nasadila její zlá a závistivá sousedka.

Kořenářka hned věděla, oč jde, a selce řekla: „Na zrušení kouzla já nemám dost znalostí, ale běž za poustevníkem v Šindelovém rybníce, ten ti pomůže. Není však snadné se k němu dostat, protože jeho poustevna je přesně uprostřed rybníka.“

Mladá žena se zděsila, ale kořenářka poradila, že když si položí na hrud' větévku jmelí, voda jí neublíží. A při tom jí jmelí podávala. Žena za dobrou radu poděkovala a hned další den se za poustevníkem vydala. Udělala vše tak, jak jí kořenářka řekla, a opravdu se jí šlo ve vodě rybníka tak dobře, jako kdyby kráčela po souši. U poustevníkovy chatrče se trochu bála, slyšela, že stařec nemá lidi rád, ale když zaklepala, poustevník jí přijal velmi vlídně.

Ani nemusela vyprávět, co jí tíží, moudrý muž už dávno všechno věděl. Strhal z prstu veškeré obvazy a rozžal svíčku, v jejímž plamenu je spálil. Pak ostrým nožem prst bezbolestně nařízl a z rány začal vytažovat takové množství nitek, až se zdálo být nemožné, že by se vešly pod kůži. Teď už selka chápala, proč byl prst tak oteklý. Nakonec poustevník namíchal mast a ránu jí potřel. Prstem projel takový pocit úlevy, že si selka vděčně oddychla. „Můžeš teď jít klidně domů“, řekl při loučení, „tvá rána je vyléčena. Ale chraň se před přadlenou, která tvoje bolesti zapříčinila. Brzy po tvém příchodu tě navštíví a pod nějakou záminkou si vyprosí kapesník. V žádném případě jí ho nedávej, ani prádlo nebo nějaké své oblečení, a pro jistotu na ní ani nemluv. Mohla bys totiž onemocnět mnohem hůře. Podej jí peníz, ať si žádané věci koupí, to jí žádnou moc nad tebou nepropůjčí.“

Pak ještě stařec požádal ženu o větvičku jmelí a uklidnil jí, že až ke dveřím jejího domova se jí určitě nic zlého nepříhodí. Selka odešla s vřelými díky a zanedlouho byla doma. Ještě se ani nestačila převléknout do domácího oblečení, a už viděla, jak k ní jde stařena ze sousedního domu. Hned se úlisně začala vyptávat na hnisavý prst, a když hospodyně neodpověděla, chtěla babka její prst vidět. Protože ani na to selka nereagovala, stařena jí poprosila o starý kapesník nebo starou košili, spokojila by se prý i s obnošenou spodničkou. Prý si potřebuje připravit nějaké záplaty. Avšak podle rady starého poustevníka nedostala nic, místo toho jí selka dala groš a naznačila jí, ať si koupí, co potřebuje. Stařena ještě chvíli škemrala, ale pak najednou přestala, jako když utne a opustila místnost bez rozloučení. Ve statku se už nikdy neukázala, snad vytušila, že nad lidmi odtud už nemá žádnou moc.

Z Šindelového rybníka dnes zůstala už jen nepatrná louže, ale o laskavém, moudrém a ochotném poustevníkovy, pomáhajícím všem, kdo se na něj obrátili s prosbou o pomoc, se vypráví dodnes.

*Vybráno z publikace **Pověsti od řeky Smědé. Lidová vyprávění z Frýdlantska a Jizerských hor.***

Převyprávěla Eva Koudelková, radou a pomocí i mimo jiné přispěl pan Günter Krause.

